

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 23

ความห่างเหินที่สายชลมีต่อเชษฐี แม้แต่มนตรีก็สังเกตเห็น เขาทักถามอย่างแปลกใจ

“เมื่อก่อนคุณเคยรักห่วยพี่ชายคนนี้มาก คำหนึ่งก็พี่ชายของฉัน สองคำก็พี่ชายของฉัน ตอนนีทำไมเปลี่ยนไป ทะเลาะกับเขาหรือ”

“ใช่” เธอตอบง่าย ๆ “ทะเลาะกันรุนแรงมาก ฉันจะไม่อยู่ที่นี้ อีกแล้ว จะกลับไปอยู่กรุงเทพ”

“แล้วไรนี่ล่ะ” เขาถาม “ตาเสียไปแล้ว มันจะตกเป็นของใคร”

“เท่าที่รู้ มันจะเป็นของชลกับพี่ไม”

“สองคนเท่านั้นหรือ”

สายชลพยักหน้า

“พอคุณแม่ของพี่ไมตาย ตาไม่เหลือใครนอกจากเราสองคน ตาคงกลัวว่าเราจะลำบาก ก็เลยทำพินัยกรรมไว้ ที่ดินที่ซื้อเพิ่มจาก ชาวบ้านหลังจากนั้นก็ต่อเนื่องจากที่ดินเดิมทั้งสิ้น แต่รายรับรายจ่าย ทั้งหลายในไร่นี้ ตาปล่อยให้พี่เชษฐีจัดการมาตั้งนานแล้ว”

“ก็ยังนับว่าดีนะ ถึงจะไม่มีสิทธิในที่ดิน แต่เขาก็ได้เงินไป มากโขแล้ว”

เธอนิ่งไปครู่หนึ่ง สีหน้าอ่อนลงเมื่อพูดคล้ายรำพึงกับตนเอง

“เขาเลี้ยงดูพวกเราทุกคน... ชลเองก็ใช้เงินของเขามาตลอด เขาทำงานหนัก เงินทองถูกใช้ไปกับการขยายการเพาะปลูก ซื้อ เครื่องมือเครื่องจักร และการก่อสร้างต่างๆ เขาไม่เคยคิดจะกอบโกย เก็บไว้... เพราะอย่างนั้นชลจึงคิดว่าจะปล่อยให้เขาทำต่อไป จะไม่ ยุ่งเกี่ยวเรียกร้องสิทธิใดๆ ทั้งนั้น”

“นั่นจะได้ยังไงจะ ชลเป็นเจ้าของที่ดินนับพันๆ ไร่ แต่จะทิ้งไว้ ให้คนอื่น ตัวเองไม่มีอะไร ไม่ว่าจะที่บ้านเล็กๆ สักหลัง รถสักคัน หรือกระทั่งเงินสักก้อนในธนาคาร ชลควรจะมีอะไรบ้าง”

เธอถอนใจ

“ชลยังไม่ได้คิดเรื่องนั้นเลย ตั้งใจแต่ว่าจะกลับไปเช่าแฟลตอยู่ แล้วยังทำงานทำ อยู่ง่ายๆ กินง่ายๆ เหมือนอย่างที่เคย”

เขาทำท่าจะพูด หากสีหน้าเหนื่อยหน่ายอ่อนล้าระคนโสกเศร้า ของเธอทำให้เขาต้องเงียบ

“ตามใจชลก็แล้วกัน ดีซีจะ กลับไปอยู่ด้วยกันที่กรุงเทพ บางทีอีกไม่นานนักเราอาจจะแต่งงานกัน”

แต่งงาน...

สายชลมองหน้าคนพูดงงๆ เธอและมนตรีเคยเป็นประจูดคน คนเดียวกัน เธอเคยรักเขาคนเดียว เชื่อใจไว้วางใจก่อนที่จะถูกเขา ทิ้งไปมีหญิงอื่น

หากเขาพูดคำนี้ตั้งแต่ก่อนหน้านั้น สายชลคงไม่ต้องลังเล แต่ ว่า ในเวลานี้ แม้กำลังโดดเดี่ยวเค้งคว้าง เธอกลับตัดสินใจไม่ได้

แต่ว่าก็น่าจะดีเหมือนกัน...เธอบอกตัวเอง เธอไม่มีใครอีกแล้ว อย่างน้อยเธอก็เคยรัก เคยมีความสุขกับการอยู่กับเขามาก่อน ทำไม ไม่ลองอีกสักครั้ง บางทีชีวิตอาจจะดี อย่างน้อยก็ไม่เปล่าเปลี่ยว เจียบเหงาจนเกินไป.....

ร่างของชายหญิงที่เดินคู่กันอยู่ในบริเวณตกเป็นเป้าสายตาและ ความรู้สึกนึกคิดของผู้คน อัญชลีมักจะแอบมองคนทั้งคู่อย่างหงุดหงิด ขณะที่เชษฐีเต็มไปด้วยความหึงหวงขัดข้อง เขาหาทางออกด้วยการ ส่งเสียงดังเอ็ดอึงคนงานและขับรถหนีออกไปไร่ หากอยู่ได้ไม่นานก็ เวียนกลับมาทำที่ว่ามาดูความเรียบร้อยในบ้าน และอีกครู่หนึ่งก็กลับ ออกไปอีก

สายชลพามนตรีเดินดูไปทั่ว เข้าออกโรงเรือนเลี้ยงสัตว์ โรง เพาะเห็ด แปลงปลูกผัก เรื่อยไปจนถึงขับรถพาไปดูตามสวนผลไม้ เธอพบยอดกับขมิ้นพรทำงานอยู่ด้วยกัน เธอและชายร่างสูงหนาผู้ไม่ เคยหัวเราะ ต่างก็มองหน้ากันอย่างเคร่งขรึมโดยไม่มีคำพูดจะทักทาย

“คุณวิบูลย์ถามถึงที่ดิน...ชลยังจำได้หรือเปล่า ที่ดินตรงน้ำตก ที่เขาจะขอซื้อทำสถานตากอากาศ ผมบอกปัดไปว่าคุณตาเพิ่งจะเสีย คุณเชษฐีคงยังไม่อยากจะทำเรื่องนั้น เขาก็เลยบอกว่าเดือนหน้าจะมา ใหม่”

“ที่ดินบริเวณนั้นก่อนตาจะเสียได้เอ่ยปากยกให้ชลแล้ว พี่เชษฐี กับพี่ไมก็ไม่ได้คัดค้าน” เธอบอกหนุ่มสาว ผู้ซึ่งแปลกใจและยินดี

“งั้นก็ดีซีจะ เราจะได้ตัดสินใจได้คล่องๆ ชลอย่าเพิ่งขายนะจะ ขอเวลาผมทำวิเคราะห์โครงการหน่อย บางทีเราอาจจะทำกันเองก็ได้”

เธอนึกถึงน้ำตกที่ตันทางน้ำ ขยับจะพูดแต่แล้วก็เงยบ มนตรี คงตื่นเต้นนักหากว่ารู้ แน่นอนที่มันจะทำให้ที่ดินของเธอยิ่งมีคุณค่า มากขึ้น ด้วยเหตุที่เป็นทางติดต่อเดียวที่จะขึ้นไปถึงน้ำตกธรรมชาติที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่ง

“เมื่อไหร่ชลจะไปกรุงเทพฯ”

มนตรีถามเมื่อใกล้เวลาจะกลับ สายชลตอบด้วยอาการซึมเซา เฉื่อยเฉื่อยตามเคย

“เสร็จจากงานศพตาแล้ว ถ้าไม่มีอะไรก็จะไปค่ะ”

“ช่วงนี้ผมมีงาน อาจจะมาหาชลไม่ได้” เขาบอก แต่เสร็จงาน เมื่อไหร่จะมาทันที ถ้าชลพร้อม ก็กลับไปด้วยกันในวันนั้นเลยนะจ๊ะ”

“ค่ะ” เธอพยักหน้า “แต่ว่าบางทีชลอาจไปถึงกรุงเทพฯก่อนที่ คุณมนจะมาก็ได้”

แล้วรถยนต์คันหรูกะทัดรัดก็พามนตรีออกไปจากไร่ท่ามกลาง ความโล่งใจของใครๆ อีกหลายคน ซไมพรถามสายชลว่า

“ชลจะกลับไปคืนดีกับมนตรีใช่ไหม”

เธอไม่รู้รู้สึกอึดอัดใจที่จะนึกถึงเรื่องนั้น... กลับไปคืนดีกับมนตรี... แต่งงานกับเขา... เธอจะมีความสุขจริงๆ หรือ

ทว่าที่เธอทำก็คือตอบรับ “ใช่ค่ะ พี่ไม”

ซไมพรถามอย่างอ่อนโยน

“ชลแน่ใจหรือว่าตัดสินใจถูกแล้ว”

สายชลนิ่งอย่างให้คำตอบไม่ได้ พี่สาวถอนใจ

“ชลจะตัดสินใจกับใครก็ได้ พี่ไมว่า ขอเพียงอย่างเดียว ให้ชล คิดให้ดี พี่ไมไม่อยากเห็นชลเสียใจ”

“ขอบคุณพี่ไมค่ะ ชลเองก็เหมือนกัน ไม่ว่าพี่ไมจะตัดสินใจ เลือกใคร ชลยินดียอมรับทั้งนั้น ขอเพียงพี่ไมมีความสุขก็พอ”

ซไมพรมองไกลออกไป แล้วไบหน้าหมองเศร้าก็มีประกายเจิดจ้า ขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจน สายชลมองตาม ภาพของชายร่างสูงใหญ่ ไบหน้าขริบคมเข้มที่อยู่ในสายตา ไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกแปลกใจเลยจนนิด เดียว

ศพของตาถูกเคลื่อนย้ายออกจากไร่ไปเก็บไว้ที่วัด รอวันที่จะทำ พิธีฌาปนกิจซึ่งจะมีในอีกหนึ่งร้อยวันข้างหน้า

พอเสร็จงานสายชลก็เริ่มเก็บเสื้อผ้า คราวนี้ไม่เพียงแต่จะเก็บไป เพียงเท่าที่คิดว่าจะพอใช้แล้วปล่อยสิ่งอื่นๆ ไว้ในที่ทางตามเดิม สายชล กลับเก็บข้าวของทุกชิ้นอย่างเกลี้ยกล่อม เธอรวบรวมกล่องกระดาษ และเส้นเชือกมากมาย อะไรที่ไม่ได้เอาไปจะถูกจัดการบรรจุเป็นหีบห่อ ไว้ก่อน เรียงแอบไว้ข้างหนึ่งเพื่อไม่ให้เกะกะ เธอค่อยๆ ทำไปเรื่อยๆ ตั้งใจว่าในเมื่อไม่มีตาก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่เธอจะต้องกลับมาที่นี่อีก

เธอมองเห็นซไมพรและยอดจากหน้าต่าง พลันก็นึกถึงภาพถ่ายที่ ทำนุคืนให้...ภาพภรรยาของยอด เธอคันดูในกระเป๋าถือ ตั้งใจว่าจะ มอบให้ซไมพร พี่สาวอาจจะคืนยอด หรือจะอะไรก็ตาม หากว่ายอด ยินดีที่จะอยู่ที่นี้ต่อไป...ในอีกฐานะหนึ่ง

ภาพนั้นยังอยู่ในสภาพเดิม ซึ่งเขาให้เธอเมื่อหลายเดือนก่อน สภาพเก่า สีดำขาวซีดจาง แต่ก็ยังมองเห็นเค้าหน้าของเจ้าของภาพได้ ชัดเจน

สายชลจ้องมองแล้วก็รู้สึกเอะใจ เธอมองแล้วมองเล่าพยายาม เปรียบเทียบกับใครอีกคนหนึ่ง ไบหน้าเรียว นัยน์ตาสวย เค้าหน้า อ่อนหวานละมุนละไม ระยะเวลาได้ผ่านไปถึงสิบปี และหญิงสาวผู้นั้น ก็ดูแตกต่างไปจากหญิงสาวอ่อนเยาว์ในภาพเก่าๆ ไบนี้เป็นอย่างมาก แต่ว่าสายชลก็แน่ใจว่าจะต้องเป็นคนเดียวกัน

...สม...สุขฤทัย...

พี่ชายชื่อศักดิ์... สิทธิศักดิ์.....

เธอแว่วคำพูดของทำนุ... ไม่ว่าจะอยู่ที่นี้หรือไม่ก็ตามชื่อศักดิ์... ได้ถูกลบหายไปแล้ว... ผมคิดว่าเขาคงกลายเป็นคนยิ่งใหญ่ที่มีอิทธิพล คนหนึ่งนะ...

สายชลเพิ่งจะได้คำตอบเดี๋ยวนั้น

สุขฤทัยยิ้มให้ผู้มาเยือนอย่างอ่อนหวาน ร่างในชุดสีดำที่นั่งอยู่ ตรงหน้า ดูบอบบาง แต่ว่าได้สัดส่วน ผมยาวระบ่าประกายสีน้ำตาล เป็นมันระยับ ไบหน้าสีอ่อนชมพูซีดสว่างโรยลงกว่าแต่ก่อน ซ้ายยังเจือ อยู่ด้วยความโศกตรม แม้กระนั้นก็ยังไมหึงเค้าของความสะสวยตาม ธรรมชาติของเจ้าตัวลง

“คุณสายชล” เธอทำประกายตาอ่อนโยน “เสียใจด้วยนะคะ เรื่องคุณตาของคุณ”

สายชลยิ้มอ่อนๆ “ไม่เป็นไรค่ะ ขอบคุณ”

“พี่เพิ่งจะทราบ พอตั้งใจจะไปกราบศพก็ได้ข่าวว่าเคลื่อนศพมาบรรจุที่วัดแล้ว พ่อเลี้ยงยังพูดถึงอยู่ น้อยใจที่คุณสายชลไม่บอกให้ทราบ”

“ชลเกรงใจค่ะ พ่อเลี้ยงมีงานมาก วันๆ คงมีเรื่องต้องคิด ต้องตัดสินใจมากมายอยู่แล้ว”

“แต่พ่อเลี้ยงดูจะขอบคุณสายชลมากนะคะ พี่ได้ยินพูดอยู่ว่าว่างๆ จะไปเยี่ยมที่ไร”

สายชลมองใบหน้าสวยของสาวรุ่นพี่ นึกหัวนอยว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากสุฤทัยตามพ่อเลี้ยงไปที่ไร แล้วบังเอิญประจันหน้าเข้ากับยอด...

“รบกวนพี่ฤทัยเรียนพ่อเลี้ยงด้วยนะคะ ว่าชลกำลังจะไปกรุงเทพฯ ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า แล้วบางทีก็อาจไม่กลับมาอีก”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ”

เธอมองอยู่ที่พื้นห้อง “ไม่มีตา ชลไม่รู้อะไรจะอยู่ที่นี้ทำไม”

“คุณสายชลคงจะเสียใจมาก... มีอะไรที่พี่จะทำให้ได้บ้างไหมคะ”

“ไม่มีหรอกค่ะ ขอขอบคุณพี่ฤทัยมากค่ะ” เธอหยุดชั่วคราว จึงพูดต่ออย่างไม่แน่ใจ “ชลเพียงอยากจะถามอะไรพี่ฤทัยบางอย่าง”

“อะไรคะ”

เธอมองหน้าอีกฝ่ายอย่างตัดสินใจ ก่อนจะเปิดกระเป๋าหยิบภาพถ่ายออกมาวาง

“รูปนี้ ของพี่ใช่ไหมคะ”

สุฤทัยหยิบขึ้นดู ครั้นแล้วสีหน้าก็เปลี่ยนไป มองสายชล อย่างตระหนก แปลกใจ ระแวงสงสัย

“ไม่ใช่หรอกค่ะ” เธออ่านรธนปฏิเสฐ แต่รับถามต่ออย่างลึมตัว

“คุณสายชลได้รูปนี้มาจากที่ไหน”

ถึงตอนนี้สายชลแน่ใจว่าแล้วว่าใช่ แต่กลับทำท่าเป็นปรกติ

“ชลได้มาจากอดีตสามีของเธอค่ะ เขาเป็นคนงานของเรา อยู่กับเราที่ไร่สายสวาท เขาเคยบอกชลว่ากำลังตามหาผู้หญิงคนนี้ เธอชื่อสม...”

อีกฝ่ายผินหัวเราะอย่างซ่อนพิรุณ

“แล้วยังไงล่ะคะ คุณสายชลดูแล้วคิดว่าเหมือนพี่หรือ”

“ชลเคยคิดว่าเหมือน แต่ไม่ปักใจว่าจะต้องเป็นพี่ฤทัยหรือค่ะ ชลดีใจที่พี่ฤทัยบอกว่าไม่ใช่ เพราะว่าชลไม่อยากพบผู้หญิงคนนี้”

“ทำไมล่ะคะ” เสียงถามปราแปร่ง

“ชลอยากให้ทุกคนต่างก็มีความสุข” เธอพูดทั้งที่ตัวเองต้องกลักรู้สึกความรู้สึกที่หนักหน่วง “ผู้หญิงคนนี้นั้นมาตั้งนานแล้วโดยไม่ได้ย้อนกลับไปอีก นั้นแสดงว่าเธอไม่อยากจะอยู่กับเขาและคงจะกำลังมีชีวิตที่เธอพอใจ สำหรับยอด เขาน่าจะมีชีวิตอยู่ในไร่สายสวาทได้ตลอดไป เขาเป็นคนดี... พวกเรารักเขา...”

“อ้อ...” สาวใหญ่ลากเสียง ชำเลียงตามองเธอด้วยท่าทีคล้ายไม่ได้สนใจจริงจัง แต่ว่าสายชลแน่ใจว่าสุฤทัยกำลังฟังอย่างตั้งใจ

“เขาอาจจะกลายเป็นพี่เขยของชล เมื่อถึงเวลานั้น ชลอยากให้เขาลืมอดีตให้หมด กลัวอยู่แต่ว่าหากเขาเผชิญได้พบกัน พี่สาวของชลอาจจะต้องเสียใจ”

สุฤทัยเพียงแต่นั่งอมยิ้ม ทำสีหน้าประหนึ่งเรื่องที่พูดไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัว

สายชลถามอย่างกังวล “พี่ฤทัยคิดว่า ถ้าหากผู้หญิงคนนั้นรู้ว่ายอดอยู่ที่ไหน เขาจะตามไปพบไหมคะ”

“ไม่รู้ซิคะ พี่ว่าคงไม่ไปนะคะ ถ้าเขากำลังมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีเกินกว่าจะกลับไปได้”

“ชลก็หวังให้เป็นอย่างนั้นค่ะ หวังอย่างนั้นจริงๆ”

สายชลขับรถกลับมาไร่ด้วยความรู้สึกกึ่งโง่กึ่งหนักหน่วง เธอฉีกภาพนั้นเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วปล่อยมันออกทางหน้าต่างรถ มันปลิวลู่ไปข้างหลัง กระจายไปคนละทิศ

“ถ้ายอดรู้ว่าฉันได้ทำอะไรลงไป ยอดจะโกรธฉันไหมนะ”

เธอคิดถึงคนหน้าขริมพลางตั้งคำถาม ฉันทำด้วยความหวังดี สมของเรามีชีวิตที่เขาต้องการ ชีวิตที่ดีกว่าการจะกลับมาเป็นเมียของยอด ถึงอย่างไรยอดก็เอาเขากลับคืนมาได้แน่ๆ ที่นี้ต่างหากที่ต้องการเธอ ไร่สายสวาทและพี่ไม.....

ฉันหวังว่ายอดจะอยู่และมีความสุขตลอดไป.....